

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 1

Januar 1990

26. årg

Vær ikke bekymret!

Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting eders begjæringer komme frem for Gud i påkallelse og bønn med takksigelse. Fil. 4, 6.

Det er store ting som har hendt oss når vi har funnet frem til fred med Gud og i Jesus Kristus fått tro forlatelse for våre synder.

Men det vi så mange ganger må se både hos oss selv og andre, er at vi titt kan ha lettere for å tro på Gud som frelser enn som Far. Vi kan med frimodighet vitne at vi er frelst, men samtidig kan vi gå nedtynget og urolige for mangt og meget av det som møter oss i det daglige liv. Far kan legge sin sjel og sin synd tilitsfullt på Jesu frelserhjerte, men gå tynget av sut for mat og klær til seg og sine. Mor synger glad om friheten i Kristus, men er full av angst når hun tenker på hvordan det skal gå hennes barn. Ungdommen er lykkelig over å ha funnet fred med Gud, men gråter seg i søvn av frykt for fremtiden.

Synden kan du legge på Gud, men

ikke din *bekymring*. Du kan tro at Gud greier å føre deg gjennom livet og døden inn i himmelen, men du kan ikke tro at Han makter å skaffe deg mat og klær. Du kan tro at Han verner din sjel mot Satans makt, men du kan ikke tillitsfullt gi dine barn til Ham.

Men det er nettopp dette Gud vil vi skal. Han vil at vi i bønn, i tro og takk skal legge alt på Ham – alt! La oss bruke den retten Han ga oss!

*Din trofasthet og nåde, o Fader, vet og ser
hva skade eller både kan vårt det
skjøre ler.*

*Hva råd du velger gjøre, det står
som fjell så fast,
og det skal du utføre om jord og
himmel brast.*

Ludvig Hope

Jesus Kristus åpenbart

Mrk. 16, 9–15

En går ofte og sukker fordi en opplever følgene av syndefallet i sitt eget liv.

Og når du går slik, så erkjenner du virkelig ditt behov for *frelse*.

Hvordan tror du de hadde det disse elendige disiplene vi leser om her?

Men dersom ditt kristenliv kun består av dette, da tror jeg det er rett å si at du i virkeligheten ikke har noe kristenliv. Det er jo mange som har erkjennelse av synd og egen uverdighet uten å ha liv i Gud. Tilmed Kain og Judas hadde det. Men denne erkjennelse kan aldri åpne himmelens port for deg. Tvertimot, det du erkjenner, *det* er årsaken til at himmelens port er stengt for deg.

Årsaken til at du i det hele tatt befinner deg utenfor, i syndens og dødens verden.

Dessuten, når Gud krever, så krever Han det fullkomne. Og det er ingen av oss som eier en fullkommen syndserkjennelse heller. Vi ser ikke dybden. Derfor kan vi gremmes over det vi ser i oss, men vi kan ikke angre *rett*. Det er blandet inn en masse av vårt eget. Såret stolthet og forgengelighet o.s.v.

Disse som taler så mye om *rett* anger, *rett* omvendelse o.s.v. de må tale i søvne. Det er jo det som er så

fortvila for den som er av sannheten, at det er ikke noe som er rett. D.v.s. *helt* rett! Og det er det han har erkjent at Gud vil ha.

Men *alt* er galt og *alt* blir galt! Derfor vil den som virkelig er rett omvendt aldri kunne vise til sin omvendelse i frelsens sak, men kun tale om Kristus og Ham korstfestet.

Du, dersom du synes det har lykkes så tålelig for deg, hva har du målt deg på da? Er det et skjema mennesker har satt opp for deg? Det kan umulig være Guds lov! D.v.s. Guds *hellige* vilje. For da skulle du snart bli spakere i tonen.

Guds lov åpenbarer at mennesket, slik det er av naturen, er tvers igjennom upålitelig. Profeten Jesaja sier, ikke om våre synder, men tvertimot om vår rettferdighet: «All vår rettferdighet ble som et urent klesplagg.» (Jes. 64, 5). Og hvem vil ha et urent klesplagg? Vil du? Tror du Herren vil ha det?

Når Guds ord taler om de rettferdige så taler det alltid om dem Herren tilregner rettferdighet uforkyldt av nåde ved troen på Jesus Kristus.

Vel, det er ikke å undres over at en blir nedtrykt og sukker når en erfarer i sitt eget liv, det Herrens ord taler om det naturlige menne-

ske. Men det alene er ikke et kristent vitnesbyrd, selv om alle kristne kan vitne slik og kjenner vel til det. Et kristent vitnesbyrd er ikke et vitnesbyrd om vår elendighet, men det er et vitnesbyrd om *Jesus*, den korsfestede og oppstandne Frelser.

Når et menneske sier: Det nytter ikke for meg, da er det iferd med å begå den største av alle synder: Nemlig å forkaste Guds vitnesbyrd om Sønnen. For evangeliet er et budskap om den korsfestede. Og Han er det nettopp for vår elendighets skyld.

Og denne korsfestede er oppstanden til vår rettferdiggjørelse. Han er oppstanden! Han lever!

Jeg lever og dere skal leve, sier Han. (Joh. 14, 19). Fordi jeg lever!

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-55 83 63

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46

Kass. Margrete Frafjord,

Boks 89, 5582 Ølensvåg

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Der ser vi hvor helt og fullt vår frelse er i Ham. Det er *Hans* liv vi har fått å regne med. Da regner vi som Gud, vitner ordet.

Og dette at Jesus er oppstanden, det er ikke noe jeg håper er tilfelle. Det er noe jeg kan vite. Fordi ordet vitner at det er slik. Og den troende har møtt Ham. Han har åpenbart seg i sitt ord.

Og er Jesus oppstanden, ja, da har jeg en hel og full frelse for Gud.

Er dette tanken? Ja, også det! Evangeliet om vår frelse handler om kjennsgjerninger. Helt bestemte hendelser i historien. «Og det skjedde i de dager – » (Luk. 2, 1). Det er ikke noe tåkete. Det er klar tale. Som Paulus skriver i 1. Kor. 15, 3–8: «For jeg overgav dere blant de første ting det som jeg selv mottok: At Kristus døde for våre synder etter Skriftene, og at Han ble begravet, og at Han oppsto på den tredje dag etter Skriftene, og at Han ble sett av Kefas, deretter av de tolv. Deretter ble Han sett av mer enn fem hundre brødre på en gang. Av dem lever de fleste ennå, men noen er sovnet inn. Deretter ble Han sett av Jakob, deretter av alle apostlene. Men sist av alle ble Han sett av meg da jeg var som et ufullbåret foster.»

Han refset dem, Jesus, for deres vantro og for deres hårde hjerter, fordi de ikke hadde trodd dem som hadde sett Ham etter at Han var oppstått. v. 14b.

La oss legge merke til dette, at Han åpenbarte seg for disse som hadde *et hårdt og vantro hjerte!* Kan du forstå dette? Nei, hvis du ser på mye av dette tåkepratet som i dag går for å være kristen forkynnelse, så blir det helt håpløst å forstå det. Men hør du hva ordet sier: «Det er et troverdig ord, fullt verd å motta: Kristus Jesus kom til verden for å frelse *syndere* og blant dem er jeg den største!» Tim. 1, 15. Ja, *syndere!* Og her i vår tekst så ser vi det klart demonstrert. Han døde for oss til fastsatt tid, *mens vi ennå var syndere.*

Og etter dette så sendte Han dem ut med evangeliet. Da først eide de et kristent vitnesbyrd. Han er oppstanden, Han som gav seg selv for våre synder. Hans offer er antatt av Gud og vi er fri.

De første kristne hilste hverandre visstnok med: «Han er oppstanden!» Det er kraft i vissheten om det. Vi leser i Åp. 4, 2: «Straks ble jeg borttrykket i Ånden. Og se, en trone var satt i himmelen, og *det satt en på tronen.*» Her står en altså foran dette å få se inn i de forferdelige ting som skal gå over jorden. Antikristens forferdelige gudsbespottelige rike o.s.v. Eller dette vi sliter med i vår hverdag. Vår synd og tilkortkommenhet, tanken på våre egne som er utenfor. Alt det som vil engste oss av alle slag. Og så minnes vi på dette. Det er et ord ifra

Herren til oss. «*Og det satt en på tronen!*» Og det er ikke en fjern Gud, men det er Han som steg ned i vår jammer og tok den på seg for oss. Det er Han som er oppstanden og sitter på tronen!

Nå høres kanskje dette ut som noe som skal fungere så fortreffelig. Nei, men om jeg ei kan tro det som jeg ville, så er jo derfor saken like sann. Se på Ordet! Klyng deg til Ordet! Det er der Han møter deg!

Ja, hvem kjenner ikke til motløshets ånd? Men like sikkert kan jeg si deg; den er ikke av Gud (2. Tim. 1, 7).

Du som leser, la meg få stille deg et spørsmål: Lever Han, den Jesus du bekjenner deg til? Gå ikke så snart forbi det nå! Paulus skriver: «Er Kristus ikke oppstanden, da er vi de ynkverdigste av alle mennesker, ja, vår tro er unyttig og vi er fremdeles i våre synder som alle de andre.

Disiplene fikk høre av engelen da de kom til Jesu grav: «Hvorfor søker dere den levende blant de døde? Har du den levende oppstandne Jesus, da har du også livet i Ham. Og da har du vitnesbyrdet!

Har du ikke det, da søker du livet i deg selv. Din evne til å tro, be, angre, være og gjøre. Det er nødt til å bli slik. Du er bundet til det. Vi kan ikke forløse oss selv. Vi søker liv i dette som en dag skal legges i grav. Og vår sjel den er så ødelagt

og så død i sitt forhold til Gud at den kommer til å fare ned i fortapelsen. Ned i det evige mørke hvor Guds ord ikke lenger er. Om Han ikke her i tiden får forløst den nettopp ved sitt ord. Ta imot ordet om Jesus, så vil det forløse deg! Det er ikke lite det står om. Hvem fatter den evige fortapelses gru? Og hvem fatter den evige himmelske herlighet? Men jeg hørte en sang hvor en linje var slik: «Hva var vel himlen uten Jesus?» Ja, hva sier du? Slik er det for de sanne troende. Krystallhav, gater av gull, palasser. Ja sånn beskrives himmelen bl. a. Men det er jo ikke det jeg ser frem til. Men dette at Jesus er der! Jeg skal få møte Ham og jeg skal få være sammen med Ham for evig uten noensinne å tvile mer på mitt forhold til Ham p.g.a. synden. For da skal den være endelig borte. Da skal jeg se og kjenne fullt ut. Det er det jeg ser frem til. For det er nå vel den forferdeligste tanke som kan ramme en troende, at Jesus ikke skulle være for en, men i mot!

Men jeg vil gå ennå noe lenger til slutt. Hva var vel noe som helst uten Jesus! Stans for det. Tenk deg hvilken håpløs situasjon dersom Jesus ikke var, og begynn å takke Gud for denne nåde at du har fått høre.

Han har åpnet forhenget slik at vi kan se Guds frelse. Han har kommet til oss *og stilt seg foran oss*.

Men altså i denne håpløse situa-

sjon, uten Gud og uten håp i verden lever det uomvendte, ugenfødte mennesket lykkelig, dødt i synder og overtrødelser (Ef. 2, 1).

Ja du, vi har virkelig fått noe å forkynne. Men da må vi også få nåde til å forkynne sannheten like ut – om det naturlige menneskets stilling, Guds vrede over synden og Guds nåde i Jesus. Et klart budskap her er hva vi trenger og hva folket trenger. Da skal vi vel få se en og annen bli revet ut av ilden. Men jeg tror det vil bli som å stå i ild også. Det vil nok bare komme til å koste mer og mer ettersom tiden nå går.

Denne såkalte allsidige forkynnelsen som likesom skal omfatte alt, ender snart opp som forkynnelse av alt og ingenting. Nei, vi trenger budskapet om synd og nåde, lov og evangelium.

Så går du altså inn i himlenes rike hvor vrang du enn ser deg selv, dersom du strider på rette måte: Tar imot Ordet om Ham!

Einar Kristoffersen

For enhver som holder hele loven, men snubler i èn ting, han er blitt skyldig i all

(Jakob 2, 10)

Der finnes mennesker som synes å mene at om de overtreder ett av Guds bud, så kan de gjøre det godt igjen ved å være så meget mere ivrige i oppfyllesen av et annet eller de andre budene – eller at de i alfall kan være så noenlunde sikre på at Gud vil være dem nådig, når de så noenlunde har holdt seg etter Guds bud, det vil si slik de forstår og fortolker dem.

Forstår du ikke menneske, at *Gud ikke er delt*, at der er *enhet i Guds vesen*, således at når du sårer og krenker Gud på et punkt i hans vesen, så sårer du Gud gjennem hele hans vesen, får hele Gud imot deg, og der er ikke noe punkt i Guds hellige vesen som ikke vender seg mot synderen som en fortærende ild.

Tenk om du nå har holdt ni av budene, men har brukt det ene, hvem skal så beskytte deg mot Guds brennende nidkjærhet fordi du har krenket ham i hele hans vesen gjennom det ene bud? Men forresten har du ikke holdt de ni bud, ikke fem, heller ikke ett bud. Eller hvilket bud er det du har holdt?

Har du kanskje aldri hatt fremmede guder? Har det aldri vært noe som har hatt større plass i ditt hjerte enn Gud? Gå gjennem alle budene,

og se om du finner ett av dem, som du ikke har overtrått?

Hvem skal dekke deg mot Guds brennende vrede? Hvem skal betale den store gjeld du står i til Gud?

Og denne gjeld betyr mye mere for din sjel enn hvilkensomhelst annen.

Hvem andre kan betale, enn han som er rede til å samle eder under sine vinger, som hønen der samler sine kyllinger?

Hvem utenom ham, har betalt alt? Er ikke straffen lagt på ham?

Rettferdiggjort ved troen har vi fred med Gud (Rom. 5, 1)

Hvordan oppkommer troen?

Det spørsmål vedkommer oss predikanter, på den måten at det her spørres om hvorledes vi helst bør tale for å bli redskaper til å oppvekke troen hos våre tilhørere.

La oss også komme ihu, at ved lovens ord å overbevise om synd og Guds dom over synden, det er kun innledningen til det å tro. Om enn denne innledning er nødvendig, så er dog vårt arbeide fruktløst om våre tilhørere ikke når frem til troen.

Paulus har vist oss veien, i det han forteller at han har *malt Kristus* så

levende for galaterne, at det var som om han var korsfestet midt iblant dem. Tegn ham, mal ham, skildre ham, vis ham frem! La alle de urolige og hungrige sjeler få se ham, korsfestet for dem, blødende for dem. Og la så innbydelsen til å komme til ham lyde så fritt og altomfattende som den lyder i Skriften.

Altså, du synder – disse to ting er det vi ønsker å forkynne for deg så inntryggende og vedholdende, at ennå et døvt øre må høre det: *Kristus, Guds Sønn, døde for deg – og – kom og se, kom og ta imot!*

Og – du, som hører – skal predikanten virke ved å «male Kristus» og ved den frie og uinnskrenkede innbydelse, så skal du finne troen ved å se på den Kristus som males for deg. Og i det du ser ham, som står der såret og tornekronet og dødet for dine overtredelser – gi Gud at det kunne skje! – så kanskje han blir så deilig og tiltrekksjende for deg i sin tornekronede majestet, at du kan ikke la være å falle ned for hans føtter og tro, at alle dine synder er deg forlatt for *hans skyld*.

Johannes Brandzæg

Å vinna visdom – kor mykje betre det er enn gull

(ordtøke 16, 16)

Dette er eit ord av kong Salamo, som talar av erfaring, då Herren gav han større visdom og større rikdom enn noko anna menneske. Herren kom til Salamo i ein draum og sa han kunne få ynskja seg kva kan ville og Herren ville gi han det. Då ba han om eit høyrsamt hjarta og visdom til å skilja millom godt og vondt for å vera dommar for Herrens folk. Herren lika vel den bøna, og sa at sidan han ba om dette, og ikkje om å få leva lenge eller om å bli rik, ville Herren gi han eit så vitugt og vist hjarta at det aldri før hadde funnest hans like og blei det

ikkje sidan heller. Og det han ikkje ba om ville Herren gi han likevel, både rikdom og æra, så det ikkje skulle finnast hans like mellom kongane.

Bibelen seier at jødane krev teikn og grekarane søker visdom, og dette høver vel på menneskja også i vår tid. Me kjenner godt til kravet om teikn og prov for å tru, og der folket høyrer om teikn og under, der samlast massane også i dag. Og folket søker kunnskap og visdom som aldri før, det viser dei veldige køane utanfor våre læreanstalar som ventar å koma inn. Og Bibelen

seier at visdomen skal bli stor i dei siste tider, og det ser me for våre augo dagleg, når me f. eks. tenkjer på det tekniske på alle område og lægevitskapens store framsteg, for å nemna ein liten del av det.

Og like sant er det når Bibelen seier at verda i sin visdom ikkje kjenner Gud og Guds visdom (1. Korint. 1), at dei er formyrkte i sin tanke og framande for livet i Gud, og ser ikkje at dei går til undergang og ei evig fortaping. Den store del av menneskja i vår tid søker det motsatte av det Salomo ba om. Dei søker og ber om å verta rike og leva lenge, dei forgjengelege verdiane framfor dei evige og uforgjengelege skattane.

Den menneskelege visdom – verda sin visdom – kjenner ikkje Gud, ærar og takkar han ikkje som Gud, men er därlege i tankane sine, og det uvetuge hjarta formyrkast, og medan dei briskar seg med at dei er vise, blir dei därar, seier Guds ord. (Rom. 1, 18-fg.) Og om dåren står det at han seier: det finst ingen Gud. Slike finst det mange av i vår tid.

Men det finst ein visdom som ikkje høyrer denne verda til, eller herrane i denne verda, dei som forgjengst – *det er Guds visdom*, den dulde, som Gud frå ævelege tider hev etla til vår herlegdom, den som ingen av herrane i denne verda kjenne: for hadde dei kjent han, så

hadde dei ikkje krossfest herledoms-herren. Dette kan du lesa nærmare om i dei to første kap. i 1. Korint.brevet.

Korleis kan me så ta del i Guds visdom? Den kjem ikkje opp i noko menneskehjarta eller tanke, men for oss har Gud openberra det ved sin Ande, seier Guds ord. Med andre ord er det berre Gud som kan gje oss den på same måte som han gav Salomo sin visdom.

Det første som må til er at me innser vår därskap, og det kan ingen annan føra eit menneske til utan den Heilage Ande ved Guds ord. Dåren er vis i eigne augo, han seier i sitt hjarta at det finst ingen Gud, han trur at han er visare enn Guds ord, og når han rosar seg av sin visdom blir han ein där, og därskap er det å setja lit til eigne gjerningar og eiga rettferd og avvisa Jesus og hans rettferd og gjerning for oss, og setja meir lit til menneske-forstanden enn til Guds ord og visdom. Slik er det naturlege menneske, og det er den største hindring for å få Guds visdom openberra for hjarta.

Gud seier i sitt ord: EG vil tyna visdomen hjå dei vise og spilla vitet hjå dei vituge. Kvar er ein vismann, kvar er ein skriftlærd, kvar er ein granskar av denne verda? Har ikkje Gud gjort visdomen i verda til därskap? Jau, etter di verda i sin visdom ikkje kjende Gud i Guds visdom, så var det Guds vilje ved därskapen i

denne forkynninga å frelsa dei som trur.

Kva er så denne dårskapens forkynning – som blir til frelse for dei som trur? *Me forkynner Kristus krossfest for våre synder*, som er ein dårskap for dei vise og ei avstyggjing for alle eigenrettferdige menneske, og for både eigenrettferdige og sjølvkloke *forkynner me Kristus, Guds kraft og Guds visdom*. Jesus Kristus og hans stedfortredande gjerning for oss i livet og på krossen, kallar menneskja for Guds dårskap, men Skrifta seier at denne «Guds dårskap» er visare enn menneskja, og Guds vanmakt er sterkare enn menneskja.

Me ser her at *Kristus er Guds kraft og Guds visdom*. I brevet til Koll. kap. 2 ynskjer apostelen at kollesenserne må vinna fram til det fullvisse skyn av rikdomen og kunnskapen om Guds løyndom, *det er Kristus*, han som alle visdomens og kunnskapens skattar finst løynde i.

Paulus hadde stor menneskeleg kunnskap og visdom, og kunne nok det meste av Skrifta utanboks, men han kjende ikkje Jesus, Guds kraft og Guds visdom. Han støytte seg på alt som blei forkynt om Jesus frå Nasaret, om hans død for våre synder, og hans seier då han sto opp frå dei døde. Det var dårskaps tale som hans forstand og visdom reiste seg imot, og han blei ein stor motstandar. Men forandringa blei stor den

dagen han møtte Jesus, og Paulus sin visdom, vit og kunnskap blei avsløra som verdilaust skrap, og likeeins hans gjerning og liv i teneste for Gud frå ungdomen av. Hans eiga rettferd heldt ikkje framfor Gud. Det blei han openberra at å vinna Kristus og bli funnen i han, var hans einaste redning. Og han vitnar sjølv i 1. Kor. 1, 30 at Jesus blei han til visdom frå Gud og rettferd og helging og utløysing, og Kristus var det einaste han kunne rosa seg av.

Frå den stund forkynte han Kristus, Guds kraft og Guds visdom. Og han seier i 1. Kor. 2, 1-fg. at då han kom til Korint kom han ikkje med meisterskap i ord eller i visdom og forkynte dei Guds vitnemål, for han ville ikkje vita noko anna hjå dei enn Jesus Kristus og han krossfest. Nei, han kom med vanstyrke og med otte og med mykje hjartebiv, og «min tale og mi forkynning var ikkje med visdoms overtalande ord, men med provføring av Ande og kraft, så trua dykkar ikkje skulle vera grunna på menneske-visdom, men på Guds kraft.» Og Guds kraft er Jesus og hans frelseverk, for det står skrive at evangeliet er ei Guds kraft til frelse for kvar den som trur.

Kva er skilnaden på menneskevisdom og Guds visdom?

Menneskja trur at der finst noko godt i menneskja, at dei ved eigen innsats og hjelp av Gud skal kunna leva slik at dei kan møta Gud og bli

frelst på det grunnlag. Jødefolket tenkte dei skulle vinna fram med gjerningar og eiga rettferd, og samleis tenkjer alle ugjenfødde menneske også i dag. Dei tenkjer at gjer me vårt beste, så har me ein nådig Gud som ikkje vil visa bort slike, men gi nåde for det me ikkje maktar, det som overgår vår evne og krefter.

Men Gud lærer i sin visdom at ikkje noko menneske er godt av naturen, og ingen gjer noko godt, det finst ingen rettferdig, ikkje ein einaste, alle er vonde og syndarar, det finst ingen forskjel, alle har synda og er ærelause for Gud. Det kan du lesa om i Rom. br. 3. kap. Gud og hans lov står maktelaus på grunn av vårt kjøt – vår falne og syndige og medfødde natur.

Men i sin store kjærleik og visdom sende Gud Jesus – Guds einborne Son – som gjorde det me ikkje kunne og ikkje makta. Han levde som menneske eit fullkome liv, reint og rettferdig og utan synd i staden for oss. Han oppfylte lova i vår stad, så det står skrive at han er enden på lova til rettferd for kvar den som trur. All verda si synd tok han bort på ein einaste dag, då han sona synda ved sitt heilage blod og vann oss ei evig utløysing, betalte all vår skuld og dom då han leid døden på krossen då skuldbrevet blei nagla til krossen med han, og han tok på seg synda si løn som er døden. Då han

skulle døy og før han oppgav si ånd sa han: *Det er fullført!*

I korte trekk er dette ordet om krossen, evangeliet, som er ei Guds kraft til frelse for kvar den som trur, som apostlane blei kalla til å forkynna til endane av jorda. Dette evangeliet er for alle, for vonde og gode etter menneskelege mål, for fortapte syndarar, og det er gratis, for inkje, av nåde, det er Guds gåve, ikkje av gjerningar så ingen skal rosa seg.

Og den som hører og tek imot Guds gåva, det vil seia trur Gud på hans ord og set lit det i hjarta, blir frelst og ein ny skapning ved trua på Jesus.

Du tenkjer kanskje og seier i ditt hjarta: Berre eg kunne tru. Nei, det makter du nok ikkje ved eiga makt, men du kan sjå og høyra Ordet om Jesus, ordet om trua, og det ordet skaper trua i syndar-hjarta. Les Rom. 10. kap.

Kom til meg og høy, seier Jesus, så skal sjela di leva. Jesus finn du i Guds ord – Bibelen – og der møter du Guds eige vitnemål om Sonen. Det er vår einaste redning. Avviser du Guds ord, avviser du Jesus, dreg du deg unna Ordet dreg du deg unna til ei evig fortaping.

Men me er ikkje av dei som dreg oss unna til fortaping, men av dei som trur til frelse for sjela, seier apostlen. Kva gjer du?

Amund Lid

Vær edrue, våk!

Vær edrue, våk! Eders motstander djevelen går omkring som en brølende løve og søker hvem han kan oppsluke. Stå ham imot faste i troen, for I vet at de samme lidelser er lagt på eders brødre i verden.

1. Pet. 5, 8–9.

Det er en forvirringens tid vi lever i i dag. Kom hit, se her, hør her, og de kristne springer. Overalt er de med. De er blitt sine egne herrer til å vurdere hva som er rett og galt, ja, hva som er farlig og mindre farlig. Og i dag er visst ingenting farlig, men en kan være med på det meste av det som foregår.

Djevelen går omkring som en brølende løve, leste vi her, og jeg må spørre: «Hører du ham ikke? Ser du ham ikke lenger? Å, kjære våkn opp, fly før du blir oppslukt!

Å vende om, det er å gå imot strømmen. Du kan ikke følge etter andre eller la din «fornuftige tanke» bestemme for deg. Nei, Guds ord er lys på min vei og lykte for min fot. Så vil du nå himmel og salighet (for det vil du vel?), ja da må du stå fast på Ordet, og det er en helt annen vei enn tankens og fornuftens vei.

I denne tid må vi som aldri før spørre: «Hva sier Ordet, hva sier Herren?» Her får vi alltid det rette svar, for her møter vi vår sjels tilsynsmann og hyrde. Og hvem skulle

vel vite hva som er best for oss om ikke det er Han som er prøvd i alle ting i likhet med oss?

Ordet sier at vi er regnet som slaktefår, og det må vi aldri glemme, og at vennskap med verden er fiendskap imot Gud.

Nøden iblant oss i dag er den at der er så mange «kristne» og så få syndere! Derfor må jeg rope med David: Ransak meg Gud og prøv mitt hjerte. Se om jeg er på fortapelsens vei og før meg du på evighetens vei!

«Begynt er ikke endt det må du vite, du som har din Jesus kjent bli ved å stride.» Ja, på denne vei flyter du ikke avgårde, nei, her er en kamp på liv og død til siste åndedrag. Og hvorfor? Jo, fordi jeg er alliert med verden i mitt eget kjød. Jeg bærer altså dette med meg hvor jeg går og står.

Har du vanskeligheter med dette? Er dette din nød? Roper du som Paulus gjorde: Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?

Gud skje takk, Gud skje lov, så er der et blod som roper og vitner at synnen er sonet og gjelden betalt, nettopp for slike. Der er skjedd en død til forløsning. Gud har godtatt det offer som Jesus bragte og det er min redning. Ja, det er evig nok for meg. Jesus er alt jeg trenger til salighet og guds frykt. Jeg har fått en broder

ved Guds side som alltid treder frem for meg. Jeg har fått en talsmann tro i nøden, en trøster og husvaler god. Jeg har fått et evighetens rike, et nåderike det er sant.

Trenger du noe mer? Nei, kjære deg, Jesus er veien, sannheten og livet. Og har du fått se dette og lever du her, ja, da blir du ikke fornøyd

før dette blir åpenbart for ditt hjerte gang på gang.

«Jesus, Jesus du er mitt håp, min fred. og intet annet navn kan gi meg trøst i evighet. Du sonet mine synder, regningen du har betalt. Da på Golgata du døden led, ja Kristus ordnet alt.»

Sølvi Straumstein

Ei lita stund

*Ei lita stund
og så er smerta over
Så er ein gjennom denne djupe dal,
så slepp ein lida meir og gråta,
få kjenna freden – der det før var kval.*

*Så mange vonde sting i hjarta skjer,
så mange kvifor ropar på eit svar.
Så mange brotne voner ligg i grus
og sunder,
og etterlet seg sår og arr.*

*Kvífor vart vegen min så steinut,
kvífor vart smerta visse fylgjesvein,
kvífor vart så langt imellom gleder,
så korte stundar medan sola skein.*

*Lær meg å sjå dei ljose glyttar,
som viser seg bak tette skoddeeim.
Lær meg å takka for kvar bakke
eg er over
og syngja fordi vegen ber meg heim.*

*Lær meg å sjå på deg min Frelsar
kjære,
du som prøvde alt, men utan synd.
Du prøvde urett, smerte, mistyding
og vreide,
og enno elska du frå hjartegrunn.*

*Lær meg å sjå på deg i lidningsstunda,
lær meg klyngja meg til krossen din.
Lær meg å takka for din nåde, di
tilgjeving,
som dekkjar over, – og byd meg til
himmelen inn.*

Reidunn Fausk

Hungrige og mette

For en tid siden hadde jeg en liten samtale med en emissær, der han sa: Jeg tror det finnes to slags kristne. Jeg smilte og svarte ham: Det har det alltid vært, og det vil det bli til siste slutt.

Bibelens navn på dem er trælkvinnens barn og den frie kvinnens barn. Og det som er det svære er at så få mennesker ser dette og enda verre at så få forkynner det. Den som får Guds ord åpenbart, vil i ordet finne mange beviser for at slik er det. Noe av det første jeg la merke til var denne forskjell, men jeg våget ikke å tro at disse var trælkvinnens barn uten arverett. Men når jeg leste i Bibelen, og av og til hørte det forknyt, ble det mer og mer klart for meg.

Jeg skjønte at dette var en mye vanskelig og farlig stilling for et menneske å komme i, og enda mer vanskelig var det å få slike folk til å se og forstå sin stilling.

Vi leser om de fem dårlige og de fem kloke jomfruer, og dette er jo et klart bevis for at der finnes to slags kristne. Og tenker vi på Jesu fortelling om den bortkomne og den hjemmeværende sønn, da ser vi der det samme forhold. Jeg gikk i mange år og søkte klarhet over dette, inntil jeg til sist leste Rosenius sine skrifter. Der kan alle som *vil* få lys over denne sak, finne det.

Også de to ord som finnes i overskriften av dette stykke tenkte jeg kunne være med å vise forskjellen på det sanne og falske, men om det vil lykkes vet jeg ikke.

De dårlige jomfruer kom like til porten, men de ble vist bort. De var kommet i en sikker stilling uten å ane sitt sanne forhold til Jesus. Hva var det som gjorde dem så sikre og mette? Hva var det som ikke var i orden? De bar jo navnet jomfruer, hvilket betyr at de selv trodde de var kristne, og at andre trodde det og sa det om dem. Det som manglet dem var forbindelsen med oljen på krukken utenom lampen, og dermed Åndens ild og lys i lampen, den tro som setter synderen i forbindelse med Jesus.

Det finnes jo mange veier som kan føre et menneske i denne stilling, endog forkynnelsen, det kan vi se av Paulus sitt brev til Galaterne. En forkynnelse der lov og evangelium blandes sammen, den fører folk inn i en fred og trygghet som likner mye på den sanne. Denne blanding av lov og evangelium har en merkelig evne til å gjøre folk trygge og mette, så de blir uimottakelige for den sanne forkynnelse. Denne falske forkynnelse fremstilles på en slik måte at vi må gjøre noe, så gjør Jesus det vi ikke makter. Den fører til en tro som bygger

halvt på Jesus og halvt på seg selv, en tro som blir så trygg og sikker at intet kan rokke ved den. Derfor har de rett som sier at en vekkelse alltid bør begynne med de troende.

Så var det litt om de hungrige, de som har det rett med Gud. De kan ikke like og fordøye den mat som de mette liker, for de har funnet en annen mat, evangeliet om Jesus og hans gjerning for oss. Denne forkynnelse skaper hunger hos den som hører, mangel på alle ting, og et stadig behov for nåde og tilgivelse fra ham som alene kan tilgi synder.

Der denne stadige hunger mangler, er den et bevis på at noe er galt i gudsforholdet.

Paulus hadde fått smak på denne rett, for han sier at jeg vil ikke vite av noe annet enn Jesus Kristus og ham krossfestet. Han hadde funnet full dekning i det Jesus hadde gjort, og derfor hvilte også hans fred på denne grunn alene. Alle de som har sin fred og hvile på denne grunn alene, de vil ikke bli vist bort når de kommer til porten.

Ole Rolfsnes

Fekk de den heilage ande då de kom til trua?

Les Apgjer. 19, 1–20. Mange vil vel seia at dette ligg så langt tilbake i tida at vi kan ikkje hefta oss med det. Men det vi les om her, var det same som då Kain og Abel stod for Herren med sine offer. Begge hadde ei tru, begge hadde offer. Abels tru var til liv og frelse, Kain si tru til død og dom.

Her i Efesus vart dei lærde om vegen til frelsa ved Kristus Jesus. For med stor kraft avsanna han (Apollos) jødane så alle hørde det, og synte klårleg av skriftene at Jesus er Messias. Kap. 18, 28. Ein del vart overtydd, og tok i mot kjærleik til

sanninga, medan andre stod i mot og vart strie og ikkje ville tru og lasta Guds veg, so heile lyden hørde på. Å, kor alvorleg når Heilaganden er nær for å vekkja, omvenda og gjenfø menneskehjarta.

Det som hende i Efesus les vi og om hos Joh. Kap. 6, 41, flg. og 8, 31, flg. Den same bodskap, den same reaksjon på bodskapen. Dei fleste gjekk bort med ein skugge på sitt andlet bort til evig fortaping. Slik som mengda reagerte på Jesu ord og apostlande sitt ord, slik reagerer kvart usant menneskehjarta.

Den som er av sanninga kan kjenna seg att i dette, med tru og tillit på Guds ord sanning, om nåden, og Jesus åleine til frelse. Det er noko stort og guddommeleg som har skjedd i ein synder, der dette er klårt. Slike menneske er det Paulus spør: Fekk de Den Heilage Ande då de kom til trua? Trur du dei vart fornærma? Kva er det du meiner? Skal du no gjera det så vanskeleg for oss, vi som har streva med dette å tru og gjera Guds vilje? Å, vi høyrer knurr og motseiing, kven gjer du deg til? Tenk, det var nokre av sanninga som våga seia: Vi har ikkje ein gong høyrt om Den Heilage Ande. Her er mange og i dag som lever her med ei forstands tru, eller kunnskaps tru. Snille, gode menneske, rettlærande og alt det ytre i orden, men utan Guds Ande i hjarta. Veit ikkje om ein ny fødsel, ikkje om openberring, ikkje om å gå frå død til liv. Endå skrifta seier: Men er det nokon som ikkje har Kristi Ande, so høyrer han ikkje Herren til.

Vidare frå 1. Kor. 2, 9 flg. Det som auga ikkje såg og øyra ikkje høyrde, og som ikkje kom opp i menneskehjarta, det som Gud etla dei som elskar han. Men for oss har Gud openberra det ved sin Ande. – Det som me taler om, ikkje med ord som menneskeleg visdom lærer oss, men med ord som ånden lærer oss med di me tyder åndelege ting med

åndelege ord. Men, eit naturleg menneske tek ikkje i mot det som høyrer Guds Ande til, for det er han ein dårskap, og han kan ikkje kjenna det for det vert dømt åndeleg.

Uten Heilaganden i hjarta levde heile flokken i Efesus, difor måtte Herren senda ein som såg kva som var galt, dei måtte verta frelste. Men då begynte og striden, då vart flokken delt. Då var det nokon som takka den Herre og frelsar som ville gjesta dei. Andre streid og vart forherda i si kunnskaps tru. Er det annleis i dag? Du som les dette, har du erfaring for desse ting i ditt liv? Nei, det stadiet er eg ferdig med, eg trur på Gud og frelsa i Kristus Jesus bekjenner mine synder og ber om nåde. Skulle ikkje då Gud vera fornøyd? Er det det som du er og gjer som er pantet på arven, som Efs. 1, 14 taler om? Høyrer du ikkje at det er Heilag-Anden som er pantet på arven? Det er det store som hender i menneskelivet når Heilag-Anden tek bustad i hjarta, men endå større at Anden får bu der til reisa er slutt. Difor ber Guds-barnet: «Ta ikkje din Heilage Ande frå meg, og kasta meg ikkje bort frå di åsyn.»

Odd Dyrøy

Reiserute for forkynnerne våren 1990:

Om Gud vil, så får følgende steder besøk av følgende forkynnere:

Sven Berglund: Permisjon

Odd Dyrøy: Stord, Randaberg, Sannidal.

Lars Fosdal: Bygland, Namdalen, Sannidal, Varaldsøy.

Einar Kristoffersen: Namdalen, Elnesvågen, Randaberg, Norheim-sund, Tørvikbygd.

Reidar Linkjendal: Lauvstad, Varhaug.

Magnor Sandvær: Vestfold, Randaberg, Sannidal, Dimmelsvik, Bømlo.

I skrivende stund er ikke hele reiserutene klare, og endel forandringer kan oppstå.

«Vokt den Guds hjord som er hos dere, og ha tilsyn med den, ikke av tvang, men frivillig, ikke for ussel vinnings skyld, men av villig hjerte, heller ikke som de som vil herske over sine menigheter, men således at dere blir mønster for hjorden; og når overhyrden åpenbares skal dere få ærens uvisnelige krans.» 1. Pet. 5, 2–4.

Spørsmål etter forkynnere sendes til undertegnede, som har oversikt over ledige tidsrum i reiserutene.

Håvar Fjære, sekr.

Adr.: Storrønningen, Goksjøruta, 3200 Sandefjord.

Tlf.: 034-10 831.